

Lieta C-415/19

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu

Iesniegšanas datums:

2019. gada 28. maijs

Iesniedzējtiesa:

Corte suprema di cassazione (Itālija)

Datums, kurā pieņemts iesniedzējtiesas nolēmums:

2018. gada 4. decembris

Kasācijas sūdzības iesniedzēja:

Blumar SpA

Atbildētājs kasācijas instancē:

Agenzia delle Entrate

Priekšmets

CORTE SUPREMA DI CASSAZIONE [Augstākā Kasācijas tiesa]

NODOKĻI

SEZIONE TRIBUTARIA CIVILE [Civillietu palāta nodokļu lietās]

[..]

izdod šo starprīkojumu.

STARPRĪKOJUMS

Par kasācijas sūdzību 18635-2012, ko iesniegusi:

BLUMAR SPA [..];

- kasācijas sūdzības iesniedzēja –

pret

[..]

AGENZIA DELLE ENTRATE [Ieņēmumu dienestu] [..], [oriģ. 2. lpp.] [..];

- atbildētāju kasācijas instancē –

par *COMM[ISSIONE] TRIB[UTARIA] REG[IONALE] SEZ[IONE] DIST[RETTUALE] di PESCARA* [Abruco Reģionālās nodokļu tiesas Pescāras nodaļas] spriedumu Nr. 501/2011, kas Tiesas kancelejā reģistrēts 2011. gada 8. jūnijā;

[..]

[oriģ. 3. lpp.]

KONSTATĒJUSI, KA:

- Eiropas Komisija ar 2008. gada 25. janvāra Lēmumu C (2008) 380 ar labojumiem apstiprināja nodokļu priekšrocību, kas minēta 2006. gada Likuma Nr. 296 1. panta 271.-279. punktā;
- šī priekšrocība izpaužas kā nodokļu atlaide, kas, ievērojot Valstu reģionālā atbalsta pamatnostādnes 2007.-2013. gadam, tiek piešķirta par tādu jaunu kapitālieguldījumu iegādi, kas ir saistīti ar sākotnējo investīciju projektu, ir paredzēti ražošanas struktūrām, kuras atrodas lauksaimniecībai nelabvēlīgajos reģionos Itālijas dienvidos, un ir jāizmanto ienākuma nodokļu maksājumiem;
- vēlāk, ar 2. pantu 2008. gada 3. jūnija Dekrētlikumā Nr. 97, kas ar grozījumiem pārveidots par 2008. gada 2. augusta Likumu Nr. 129, Itālijas likumdevējs reglamentēja piekļuves atlaidei procedūru, 1. punkta a) apakšpunktā paredzot, ka *“par investīciju projektiem, kuri, pamatojoties uz droši zināma datuma darbībām vai dokumentiem, ir jau uzsākti pirms šā dekrēta stāšanās spēkā dienas, ieinteresētie tiesību subjekti 30 dienās pēc 4. punktā minētās procedūras aktivizēšanas dienas elektroniski nosūta Ieņēmumu dienestam atbilstošu Dienesta direktora apstiprinātu veidlapu – termiņa neievērošanas gadījumā tiesības uz ieguldījumu tiek zaudētas; veidlapas nosūtīšana ir spēkā kā rezervējums piekļuvei nodokļu atlaides izmantošanai”*;
- *Blumar s.p.a.* iepriekš minētajā tiesību normā paredzētajā termiņā elektroniski nosūtīja *Centro operativo di Pescara dell’Agenzia delle Entrate* (Ieņēmumu dienesta Pescāras operatīvajam centram) veidlapu FAS08, lai saņemtu piekļuves atļauju atlaides izmantošanai;
- Pescāras operatīvais centrs tomēr konstatēja, ka sabiedrība nebija veidlapai pievienojusi ar zvērestu apliecinātu rakstveida deklarāciju, kurā norādīti vispārzināmi fakti un kas prasīta 2006. gada 27. decembra Likuma Nr. 296 vienīgā panta 1223. punktā (tagad 2005. gada 4. februāra Likuma Nr. 11 16.bis panta 11. punkts), un kurā jāaplicina, ka sabiedrība nav izmantojusi valsts

atbalstus, kurus Eiropas Kopiena atzinusi par nesaderīgiem, un [oriģ. 4. lpp.] pēc nesekmīgiem uzaicinājumiem *Blumar* labot savu situāciju operatīvais centrs 2008. gada 31. jūlijā paziņoja, ka atļauja tiek atteikta;

– atteikuma lēmumu *Blumar* apstrīdēja, ceļot prasību *Commissione provinciale di Pescara* [Peskāras provinces Nodokļu tiesā], kura to noraidīja;

– apelācijas sūdzību, ko par pirmās instances tiesas spriedumu iesniedza puse, kurai šis spriedums bija nelabvēlīgs, *Commissione Tributaria Regionale dell'Abruzzo, sez[ione] staccata di Pescara* [Abruco Reģionālās nodokļu tiesas Peskāras nodaļa; turpmāk tekstā – “CTR”] noraidīja ar 2011. gada 8. jūnija spriedumu;

– sava sprieduma pamatojumam CTR norādīja, ka “[...] ir jāņem vērā t.s. “*Deggendorf*” princips”, atbilstoši kuram, piešķirot valsts atbalstus, vispirms ir jāpārbauda, vai atbalsta prasītāji nav to personu skaitā, kas ir saņēmušas un vēlāk nav atmaksājušas noteiktus atbalstus, kurus Eiropas Komisija ir atzinusi par nesaderīgiem un likusi atmaksāt; lai garantētu minētā principa ievērošanu, Itālijas valdība noteica, ka pašapliecinājums ir šim nolūkam atbilstošs instruments. Ja nav iesniegts šis pašapliecinājums, vēl jo vairāk operatīvā centra veicinātajā praksē, kur tiek piešķirts termiņa pagarinājums par desmit dienām, atteikuma lēmums ir tiesisks”.

– *Blumar s.p.a.* par šo spriedumu iesniedza kasācijas sūdzību, kas balstīta uz četriem pamatiem un aprakstīta procesuālajā rakstā, un par ko *Agenzia delle Entrate* kā atbildētājs iesniedza pretsūdzību;

IEVĒROJOT, KA:

– ar pirmo pamatu “LESD 108. panta, Eiropas Komisijas Lēmuma C(2008) 380 un Kopienų samērīguma principa pārkāpums un nepareiza piemērošana (Civilprocesa kodeksa 360. panta pirmās daļas 3) punkts)” kasācijas sūdzības iesniedzēja pieņēma, ka CTR ir kļūdaini uzskatījusi atteikuma lēmumu par tiesisku;

– savas iebildes pamatojumam tā apgalvo, ka 2006. gada 27. decembra Likuma Nr. 296 vienīgā panta 1223. punkts (tagad 2005. gada 4. februāra Likuma Nr. 11 16.bis panta 11. punkts), saskaņā ar kuru “[EKL] 87. pantā minēto atbalstu saņēmēji var [oriģ. 5. lpp.] izmantot šādas nodokļu priekšrocības tikai tad, ja viņi deklarē, [...] ka viņi nav to personu skaitā, kas ir saņēmušas un vēlāk nav atmaksājušas vai noguldījušas bloķētā kontā atbalstus, kurus Eiropas Komisija ir atzinusi par prettiesiskiem vai nesaderīgiem”, ir prettiesisks, jo tas ir acīmredzamā pretrunā LESD 108. panta 3. punktam, Eiropas Komisijas Lēmumam C(2008) 380 un Kopienų samērīguma principam, tāpēc valsts tiesai esot jāpārtrauc to piemērot;

– attiecībā uz pamatā norādīto jautājumu, kas acīmredzami ir galvenais jautājums strīda atrisināšanai, šī tiesa uzskata, ka ir jāiesniedz Savienības Tiesai

lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu par interpretāciju, pamatojoties uz turpmāk izklāstītajiem apsvērumiem;

1. Aplūkojamā nodokļu atlaide; Itālijas tiesību akti:

– nešķiet lieki precizēt, ka nodokļu atlaide par investīcijām valsts lauksaimniecībai nelabvēlīgajos reģionos tika ieviesta ar *Legge finanziaria per il 2001* (Likuma par valsts budžetu 2001. gadam; Likums Nr. 388/2000) 8. pantu;

– atlaide bija paredzēta par labu tiem uzņēmumiem, kuri līdz taksācijas perioda beigām, kas ritēja 2006. gada 31. decembrī, būs izdarījuši jaunas investīcijas lauksaimniecībai nelabvēlīgajos reģionos, kas identificēti apgabalos, par kuriem paredzēts saņemt reģionālus atbalstus, kas minēti pie atkāpēm [EKL] 87. panta 3. punkta a) apakšpunktā un 87. panta 3. punkta c) apakšpunktā valsts atbalsta jomā, kas identificēts Itālijas atbalsta hartā par laikposmu no 2000. līdz 2006. gadam;

[..]

[..] **[oriģ. 6. lpp.]** [..]

[..] [aplūkojamo priekšrocību piešķiršanas procedūras, kas paredzētas agrākajā tiesiskajā regulējumā]

– pēc sākotnējā noteikuma termiņa beigām ar *legge finanziaria per l'anno 2007* (Likuma par valsts budžetu 2007. gadam; 2006. gada 27. decembra Likums Nr. 296) 1. panta 271.-279. punktu tika ieviesta jauna priekšrocības versija, nosakot tiesības saņemt nodokļu atlaidi pēc perioda, kas ritēja 2006. gada 31. decembrī, un līdz taksācijas perioda beigām 2013. gada 31. decembrī;

– ar minēto 1. panta 279. punktu saskaņā ar Eiropas Kopienas dibināšanas līguma [EKL] 88. panta 3. punktu pasākuma efektivitātei bija prasīta Eiropas Komisijas izsniegta atļauja;

– kā jau tika precizēts izklāsta daļā, 2008. gada 25. janvārī Eiropas Komisija ar Lēmumu C(2008)380 uzskatīja, ka atbalstu shēma ir saderīga ar kopējo tirgu EKL 87. panta 3. punkta a) un c) apakšpunkta izpratnē;

[oriģ. 7. lpp.]

– ar to pašu Likumu Nr. 296/06 valsts tiesībās – 1. panta 1223. punktā – tika transponēta Eiropas Komisijas no dalībvalstīm prasītā apņemšanās valsts atbalsta piešķiršanai izvirzīt nosacījumu par iepriekšēju pārbaudi attiecībā uz to, ka potenciālie saņēmēji nav to personu starpā, kuras ir saņēmušas un vēlāk nav atmaksājušas noteiktus par nesaderīgiem atzītus atbalstus, nosakot, ka: “*EKL 87. pantā minēto atbalstu saņēmēji var izmantot šādas nodokļu priekšrocības tikai tad, ja viņi saskaņā ar 47. pantu vienotajā tekstā, kas ir apstiprināts ar*

Republikas prezidenta 2000. gada 28. decembra Dekrētu Nr. 445, un atbilstoši noteikumiem, kas ir paredzēti ar Ministru Padomes priekšsēdētāja dekrētu (DPCM) un ir jāpublicē Oficiālajā Vēstnesī, deklarē, ka nav to personu skaitā, kas ir saņēmušas un vēlāk nav atmaksājušas vai noguldījušas bloķētā kontā atbalstus, kurus Eiropas Komisija ir atzinusi par prettiesiskiem vai nesaderīgiem un kuri ir precizēti šajā punktā minētajā dekrētā”;

– tāpat Itālijas likumdevējs par instrumentu t.s. “*Deggendorf* principa” īstenošanai atzina ar zvērestu apliecinātu rakstveida deklarāciju, kurā norādīti vispārzināmi fakti (47. pants likumdošanas un normatīvo aktu vienotajā tekstā administratīvo dokumentu jomā, kas ir apstiprināts ar Republikas prezidenta 2000. gada 28. decembra Dekrētu Nr. 445), ar kuru jaunu atbalstu saņēmēji uz savu atbildību apliecina, ka nav to personu skaitā, kas ir saņēmušas un vēlāk nav atmaksājušas agrākos Komisijas “*izbrāķētos*” atbalstus;

– Likuma Nr. 296/06 1223. punktā minētais noteikums tika atcelts ar 2008. gada 25. februāra Likuma Nr. 34 6. panta 2. punktu, bet vienlaikus tika identiskā formulējumā pārņemts 2005. gada 4. februāra Likuma Nr. 11 16.*bis* panta 10. punktā, kas tika ieviests ar to pašu 2008. gada Likuma Nr. 34 6. pantu un pašlaik ir spēkā;

– vēlāk ar 2007. gada 23. maija *DPCM* tika reglamentēta kārtība, kādā jāiesniedz ar zvērestu apliecināta rakstveida deklarācija, kurā norādīti vispārzināmi fakti, 4. panta 1. punktā konkrēti norādot atbalstus, kurus Eiropas Komisija ir likusi atgūt;

[oriģ. 8. lpp.]

– nupat valsts likumdevējs ir izdevis 2008. gada 3. jūnija Dekrētlikumu Nr. 97 (kas ar grozījumiem pārveidots par 2008. gada 2. augusta Likumu Nr. 129), ar kuru 2. pantā noteica pieejamo resursu maksimālos apjomus dažādajiem gadiem un reglamentēja procedūru, saskaņā ar kuru ieinteresētie tiesību subjekti var piekļūt nodokļu atlaidei, proti, šiem subjektiem elektroniski jānosūta Ieņēmumu dienestam veidlapa, kurā ir ietverti atvieglojamā investīciju projekta dati un kas noder kā tiesību uz priekšrocību izmantošanu rezervējums;

– it īpaši, minētā panta 1. punkta a) un b) apakšpunktā ieinteresētās personas ir nošķirtas atkarībā no tā, vai tās jau ir vai vēl nav uzsākušas investīciju projektu dekrētlikuma spēkā stāšanās dienā: pirmajām (kurām veidlapa ir jānosūta 30 dienās pēc dienas, kad Dienesta direktors ir to apstiprinājis, – termiņa neievērošanas gadījumā tiesības uz ieguldījumu tiek zaudētas) tiesībās uz rezervējumu ir dota priekšroka salīdzinājumā ar otrajām;

– tad 2. punktā ir noteikts, ka Ieņēmumu dienests, pamatojoties uz datiem, kas konstatēti saņemtajās veidlapās, kuras tiek izskatītas, stingri ievērojot to hronoloģisko saņemšanas secību, elektroniski paziņo ieinteresētajām personām: a) attiecībā uz 1. punkta a) apakšpunktā minētajiem rezervējumiem tikai atļauju vienīgi finansiālā seguma mērķiem; b) attiecībā uz 1. punkta b) apakšpunktā

minētajiem rezervējumiem apliecinājumu par veidlapas iesniegšanu, minētā rezervējuma pieņemšanu, kā arī – turpmākajās 30 dienās – a) apakšpunktā minētās atļaujas izdošanu;

2. Savienības tiesības:

– 1957. gada 25. marta Eiropas Kopienas dibināšanas līguma [EKL] 87. panta 1. punktā ir noteikts, ka *“ar iekšējo tirgu nav saderīgs nekāds atbalsts, ko piešķir dalībvalstis vai ko jebkādā citā veidā piešķir no valsts līdzekļiem un kas rada vai draud radīt konkurences izkropļojumus, dodot priekšroku konkrētiem uzņēmumiem vai konkrētu preču ražošanai, ciktāl tāds atbalsts iespaido tirdzniecību starp dalībvalstīm”*;

– lai pasākumu varētu klasificēt kā atbalstu, Eiropas Komisija ir norādījusi četrus būtiskus elementus, kuriem visiem kopā ir jābūt izpildītiem: 1) līdzekļu [oriģ. 9. lpp.] izcelsme ir no valsts: atbalstam ir jābūt attiecināmam uz valsti vai finansētam no valsts līdzekļiem; 2) ar pasākumu tiek radīta ekonomiska priekšrocība neatkarīgi no veida, kādā tas īstenots (piemēram, ieguldījumi, nodokļu atlaides un/vai citi nodokļu atvieglojumi, tarifu preferences); 3) selektivitāte: visgrūtāk identificējamais kritērijs, kas iestājas tad, kad ar atbalstu ir noteikta atkāpe no parastā tiesiskā režīma vai rakstura vai shēmas struktūras, kas ir spēkā jomā, kurā piešķirts atbalsts; 4) ietekme uz tirdzniecību starp dalībvalstīm: Komisija ir paskaidrojusi, – *“kad valsts piešķir atlaidi, kaut vai ierobežotu, uzņēmumam, kas strādā konkurencei pakļautā nozarē, šis pasākums rada konkurences izkropļojumus vai draud tos radīt. Lai konstatētu, ka šāds izkropļojums ietekmē tirdzniecību starp dalībvalstīm, ir pietiekami, ka darbībā, ko kaut vai daļēji veic atbalsta saņēmējs, notiek tirdzniecība starp dalībvalstīm”*;

– saskaņā ar [EKL] 88. panta 3. punktu dalībvalstīm ir pienākums informēt Komisiju par ikvienu projektu, kura mērķis ir ieviest vai grozīt valsts atbalstu, pirms tās īsteno attiecīgos pasākumus;

– Komisija tomēr var no vispārējā aizlieguma, kas ieviests ar minēto [EKL] 87. panta 1. punktu, atbrīvot vairākus valsts atbalsta veidus, ievērojot tā paša [EKL] 87. panta 3. punkta d) apakšpunktā minētos nosacījumus.

3. Deggendorf judikatūra un tās transponējums valsts tiesībās:

– principu, kas zināms kā *“Deggendorf princips”*, ES Tiesa pieņēma ar 1997. gada 15. maija spriedumu lietā C-355/95 (*Textilwerke Deggendorf GmbH (TWD)/Komisija*);

– minētajā spriedumā Tiesa apliecināja, ka Eiropas Komisijai ir tiesības likt apturēt jaunu valsts atbalstu, iekams saņēmējs nav atmaksājis izdevējai dalībvalstij pārējos, agrāk nepamatoti izmantotos atbalstus, jo *“atbalstu kumulatīvās sekas”* [oriģ. 10. lpp.] varētu radīt būtiskus konkurences izkropļojumus kopējā tirgū;

– pēc Tiesas uzskatiem, Komisijai ir “*plaša rīcības brīvība, kuras īstenošana ir saistīta ar ekonomiska un sociāla rakstura apsvērumu novērtējumu, kas jāveic Kopienu kontekstā*”; it īpaši, izvērtējot valsts atbalstu saderību ar kopējo tirgu, Komisijai par “*būtisku elementu*” ir jāuzskata apstākļi, ka nav atmaksāti par prettiesiskiem atzītie atbalsti;

– tāpat, pēc Tiesas uzskatiem, Komisija, apturot jauna atbalsta izmaksu, iekams par prettiesisku atzīta atbalsta saņēmējs nav to atmaksājis, neizmanto ļaunprātīgi savu rīcības brīvību, jo tās uzdevums ir īstenot “*īpašu procedūru, saskaņā ar kuru tiek pastāvīgi pārskatīti un pārbaudīti atbalsti, kurus dalībvalstis ir iecerējušas piešķirt*”, Tiesai veicot pārbaudi.

4. Interpretācijas jautājums:

– kā norādījusi kasācijas sūdzības iesniedzēja, no *Deggendorf* judikatūras, šķiet, ir jāpieņem princips, atbilstoši kuram i) agrāka prettiesiska valsts atbalsta esamības gadījumā, kuru ir noteikts atgūt, ii) turpmāk atbalstu var atļaut, bet iii) ir jāaptur tā izmaksa līdz brīdim, kad tiek atgūts iepriekšējais atbalsts;

– saskaņoti ar minētajā judikatūrā noteikto, Eiropas Komisijas Lēmumā C(2008)380 ir vārds vārdā apliecināts, ka “*tiks apturēta priekšrocību izmantošana saņēmējiem, kuriem ir adresēts neizpildīts atgūšanas rīkojums, kas izdots saskaņā ar Komisijas lēmumu, ar kuru kāds agrāks atbalsts ir atzīts par prettiesisku un nesaderīgu ar kopējo tirgu, un ko viņi nav atmaksājuši (ieskaitot procentus) vai vismaz noguldījuši bloķētā par prettiesiskiem un nesaderīgiem atzītu atbalstu kontā*” [Neoficiāls tulkojums];

– *Deggendorf* princips tika transponēts Regulā (EK) Nr. 800[2008] (2008. gada 6. augusts) (vispārējā grupu atbrīvojuma regula), kas, atzīstot par saderīgām ar kopējo tirgu dažas [oriģ. 11. lpp.] atbalstu grupas, piemērojot [EKL] 87. un 88. pantu, 1. panta 6. punkta a) apakšpunktā izslēdz no atbalstu veidiem, kuriem regula ir piemērojama, citu starpā “*atbalsta shēmas, no kurām nav īpaši izslēgti individuāli atbalsta maksājumi uzņēmumam, uz kuru attiecas līdzekļu atgūšanas rīkojums saskaņā ar iepriekšēju Komisijas lēmumu, ar ko atbalsts tiek atzīts par nelikumīgu un nesaderīgu ar kopējo tirgu*”;

– aplūkojamajā gadījumā nav strīda par apstākļiem: ka *Blumar s.p.a.* ir nosūtījusi 2008. gada 3. jūnija Dekrētlíkuma Nr. 97 (kas ar grozījumiem pārveidots par 2008. gada 2. augusta Likumu Nr. 129) 2. panta 1. punkta a) apakšpunktā minēto veidlapu tiesību normā paredzētajā 30 dienu termiņā; ka atļauja tai ir atteikta, jo nav iesniegta ar zvērestu apliecināta rakstveida deklarācija, kurā norādīti vispārzināmi fakti un kas minēta 2006. gada Likuma Nr. 296 vienīgā panta 1223. punktā (tagad 2005. gada 4. februāra Likuma Nr. 11 10. punkts); ka šai sabiedrībai – nedz veidlapas nosūtīšanas dienā, nedz pieteikuma iesniegšanas dienā – nebija adresēts neviens 2007. gada 23. maija *DPCM* 4. panta 1. punktā uzskaitīta atbalsta atgūšanas rīkojums;

- jautājums, vai Kopienu tiesiskajam regulējumam ir pretrunā noteikums, kas paredzēts vairakkārt minētajā 2006. gada Likuma Nr. 296 1. panta 1223. punktā, kurā Itālijas likumdevējs ir paredzējis, ka “Līguma 87. pantā minēto valsts atbalstu saņēmēji var izmantot šādas priekšrocības” tikai tad, “ja tie deklarē, ka nav to personu skaitā, kas ir saņēmušas un vēlāk nav atmaksājušas vai noguldījušas bloķētā norēķinu kontā atbalstus, kurus Eiropas Komisija ir atzinusi par prettiesiskiem vai nesaderīgiem”, tātad, šķiet, ir risināms no diviem aspektiem;
- pirmajā aspektā ir jānoskaidro, vai pastāv pretruna tajā, ka konkrētajā tiesību normā, lai atteiktu piekļuvi priekšrocībai, ir uzskatīts par pietiekamu, ka uzņēmums ir saņēmis kādu no 2007. gada 23. maija *DPCM* uzskaitītajiem valsts atbalstiem, vēl jo vairāk uzliekot pieteikuma iesniedzējam pienākumu iesniegt noliedzošu apliecinājumu, kura nepatiesuma gadījumā draud kriminālsods, un atteikumam nav prasīts vienkāršs paša uzņēmuma pašapliecinājums, ka tas nav neizpildīta atgūšanas rīkojuma [orig. 12. lpp.] adresāts, jo nav veicis atmaksu vai nav noguldījis uz kāda no šiem dokumentiem pamata saņemtās summas bloķētā norēķinu kontā;
- otrajā aspektā ir jānosaka, vai pastāv pretruna tādēļ, ka uzņēmumam, kas, piemēram, ir saņēmis prettiesisku valsts atbalstu, tiesību normā gluži vienkārši ir liegta piekļuve priekšrocībai un nevis tikai paredzēta izmaksas apturēšana: noraidot pieteikumu, nevis to apmierinot un attiecīgā gadījumā apturot, Administrācija galīgi nolemj neļaut piedalīties līdzekļu piešķiršanā tiesību subjektam, kas vēlāk varētu izrādīties atbilstošs to izmantošanai, – vai nu tāpēc, ka tam nekad nav bijis adresēts atgūšanas rīkojums, vai tāpēc, ka tas vēlāk ir atmaksājis agrāk saņemtu prettiesisku valsts atbalstu;
- šajā otrajā (un, pēc tiesas uzskatiem, nozīmīgākajā) aspektā valsts tiesību norma, šķiet, ir pretrunā arī samērīguma principam, kas prasa, lai [Kopienu] iestāžu tiesību akti nepārsniegtu to, kas ir atbilstošs un vajadzīgs, lai sasniegtu attiecīgajā tiesiskajā regulējumā izvirzītos mērķus, ņemot vērā, ka, ja ir iespēja izvēlēties starp vairākiem piemērotiem pasākumiem, ir jāizvēlas vismazāk apgrūtinošais un tā radītie traucējumi nedrīkst būt nesamērīgi ar sasniedzamiem mērķiem;
- iepriekš izklāstīto iemeslu dēļ tiesa uzskata, ka tai saskaņā ar LESD 267. pantu ir jāuzdod Eiropas Savienības Tiesai šāds prejudiciālais jautājums:
- “Vai ar Kopienu tiesisko regulējumu ir saderīgs 2006. gada 27. decembra Likuma Nr. 296 vienīgā panta 1223. punkts (tagad 2005. gada 4. februāra Likuma Nr. 11 16.*bis* panta 11. punkts) un 2007. gada 23. maija *DPCM*, ar atsauci uz LESD 108. panta 3. [punktu], kā tas interpretēts t.s. [*Deggendorf*] judikatūrā, uz Eiropas Komisijas Lēmumu C (2008)380 un uz Kopienu samērīguma principu?”
- sakarā ar lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu tiesvedība tiek apturēta.

[..]

[orig. 13. lpp.]

[..]

Lēmums pieņemts Romā [..] 2018. gada 4. decembrī.

[..]

(norādes saistībā ar tiesvedību un paraksti)

DARBBA VERSIJA